SORIN CERIN

UMBRELE INIMILOR

ISBN 978-606-8006-97-0

Editura PACO

SORIN CERIN

UMBRELE INIMILOR

POEME DE DRAGOSTE

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

CERIN, SORIN
Umbrele inimilor / Sorin Cerin.- Bucuresti : PACO,2012

ISBN 978-606-8006-97-0

821.135.1-1

CUPRINS

1. Noi oamenii de zăpadă

Cum am fi arătat
dacă nu ne năşteam oameni de zăpadă,
care să ne topim,
de iubire, de viaţă, de destin,
în timp ce moartea
ne îngheaţă ochii sufletelor,
pentru totdeauna?

Apa cuvintelor din zăpada noastră,
se scurge în venele
nenăscuţilor oameni de zăpadă,
ce vor primi nasturi de vise
din aceeaşi cărbuni ai inimilor noastre arse,
care să le închidă hainele speranţelor
încremenite pe tărâmul
gheţurilor sentimentale veşnice,
pentru totdeauna.

Uitasem de cratiţa gândurilor
în care miliarde de oameni de zăpadă,
speră să poată pune ceva zilnic,
ce le va ţine de cald la tâmple,
ruginită sau decolorată,
poate nici una nici alta,
prin ea trec toate suferinţele şi plăcerile lumii,
oamenilor de zăpadă,

unicii ce nu pot fi bucuroşi
de primăvara fericirii care-i ucide,
atunci când mugurii viselor devin realitate.

2. Inimi de vânt

Am lăsat trestia visului să se aplece
peste gheaţa roasă de patimile dorului,
inimă de vânt,
ce uiţi până şi răsăritul sărutului,
cerului cu lumina ochilor noştri.

Paşi pierduţi cu inimi de vânt,
alergaţi pe căile rătăcite
ale destinelor din valurile fără ţărmuri,
credeţi că dacă soarele mai are unde apune
cuvintele dorului,
nu vor mai trece de noaptea gândurilor.

Zăpada clipei sângelui iubirii noastre,
nu se va topi niciodată
în inima de vânt a uitării,
chiar dacă în ea bate
acelaşi foc al despărţirii iminente
de noi înşine.

Rătăcesc pe străzi de sentimente aglomerate
cu inimi de vânt,
duse de ninsorile ochilor pierduţi
spre nicăieri,
flăcări de trupuri hrănesc sufletul trecutului,

cu aceeaşi nelipsită uitare de fiecare zi.

Atunci am decis să-mi iau,
vântul, trupului inimii mele în serios,
ştiind că nu-l voi putea înţelege niciodată
îndeajuns de mult,
pentru a fi cu tine.

Şi astfel alerg printre inimile de vânt
ale lumii privirilor pierdute pentru totdeauna,
în furtunile amăgitoare ale iluziei vieţilor,
care mai cred în adevăratele,
inimi de iubire,
moarte mai demult decât Vremea.

3. Fără inimile eternităţii noastre

Arată-mi,
 ridurile clipei
 în care inima ta,
ar fi bătut,
 pentru apusul zâmbetului meu,
când nu mai existam
 ca furtună de cuvinte,
iar umbrele sentimentelor noastre,
 rupte de priviri,
unde nu ne mai acopereau
 stropii speranţelor răvăşite,
de mâna patimii mele,
care te strângea fără nici un rost,
iubindu-te,
ar mai fi fost eternitatea noastră?

Spune-mi,
unde ar fi reuşit să moară,
lacrimile zăpezii amintirii noastre,
dacă nu în primăvara privirii tale,
încâlcită în gardurile sparte ale gândurilor noastre,
prin care ne speram viitorul,
eternităţii,
 unde reuşeam să ne trăim viaţa,
ca două personaje ale înţelesului
unei mari iubiri.......

Pierduţi în iubire fără de noi,
rătăciţi pe calea uitării,
crezi că Dumnezeul,
 sărutului nostru va mai spera vreodată,
în uşa deschisă a dorului ce nu vroia să-şi piardă,
palma zâmbetului tău divin,
 uitată în inima mea,
atunci când ploua cu iubire,
peste viitorul nostru deja trecut?

4. Te vreau zi de lumină

Şi unde ar mai exista,
zăpada amintirii inimii tale,
decât în privirea sufletului meu,
zi de lumină,
uitată de primăvara amintirii,
în îmbrăţişarea sărutului tău,
inimă de stâncă,
în care mai cred,
depărtarea viselor noastre,
lumină de gheaţă,
te rog,
încălzeşte-te de clipele mele.

Acum în ninsoarea părului tău,
petrecut printre şoapte de nori,
Înger ascuns de sângele inimii mele,
te doresc,
mai mult ca niciodată,
în palmele bătătorite
de Vreme ale vieţii mele,
prin care curge apa,
ridurilor acestei Lumi.

5. Înger de Dor

Spune-mi Înger de Dor,
dacă mai curge apa destinului nostru,
pe palmele clipelor
ce-şi mai amintesc de noi,
pată a vieţii mele,
 nespălată de nici o uitare vreodată,
în inima mea.

Inimă de jar ce-mi baţi sângele
în dorinţe de speranţe,
nori de vise,
 credeţi că mai pot respira,
sărutul amintirii voastre vreodată?

Valuri de ochi care m-ar fi înţeles,
s-au sfârşit în clipa prezentului meu,
moarte mai demult decât Vremea,
marii iubirii a Vieţii Noastre.

6. Dor de orizont

Şi-n care cale de inimă,
crezi că ar fi murit Timpul,
zâmbetului sărutului dorinţelor tale,
de a fi împreună?

Eşti dor de orizont sau de lumină,
a inimii promisiunilor noastre,
atât de ruptă acum dintre noi,
libertate de a ne muri propria naştere,
la fel de vii,
precum ne-am iubit.

Şi unde te-aş mai afla,
răspuns de ceară al Cuvântului,
atât de mort,
încât nici măcar speranţa,
nu mai crede în patima Lui.....

7. Suflet de lut ...

Libertate de amanet a vieţii,
cred în dorul tău,
ştiind cât eşti de efemeră...

Spaţiu dat inimii mele de naşterea zilei,
în care am devenit viu,
pentru a mă dedica morţii care mă aşteaptă...

Erai lângă mine făptură cu nume de mamă,
încât nici măcar nu ne cunoaşteam vreodată,
până când ştiam că născându-mă voi muri...

Flori de gheaţă aprinse de suflarea ta,
îşi lasă seminţele clipei în dorul meu,
devenit eternitate a respiraţiei unui Timp,
pierdut....

Suflet de lut,
al cănii din care-mi beau sentimentele vieţii,
te vreau cer şi paradis,
neînfrânt niciodată de eternitate...

8. Copilă de muşama

Arată-mi ridurile speranţei tale,
privire de ţărână,
şi am să te aştept la margine de cimitir,
cu toată viaţa dorului tău cu tot.

Am căzut în şanţurile destinului tău,
fără să pot înţelege,
palma uitată de Dumnezeu în inima mea,
soartă de carton,
demodată şi prăfuită,
cu uitarea din mine.

Întreaga noastră existenţă,
copilă de muşama,
am petrecut-o,
stând pe rafturile celor mari,
ca să nu se murdărească de visele noastre,
lume de excremente mizere ale binelui,
care nu ne va înţelege niciodată,
câtă nevoie mai are de răul,
marilor noastre iubiri.

9. Iubire şi sânge

Mă simt târziu,
 de sângele vieţii mele,
valuri de vânt mă lovesc,
în privirea marii mele iubiri,
care eşti tu,
 nor de zăpadă,
în care se primenesc ,
îngerii viselor mele,
pentru a-şi spăla
puritatea eternă a cerului,
din sufletul lor,
de senin.

Şi de aceea,
 cred în zânele răsăritului
speranţelor noastre iubire,
cu lacrimi de cer,
 pline de misterul sărutului,
dintre destin şi lumea paşilor noştri,
în care mai vrem să credem
că florile dorului,
 nu vor îngheţa niciodată
pe fereastra întâlnirii dintotdeauna,
la margine de drum al morţii...

10. Murg hoinar

Să cred în inima ta Toamnă,
iubire de un dor nebun,
străin de mine şi de soartă,
am îndrăznit să mă supun,
unei idile ce îşi toarnă,
imagini de un vis demult,
rupt dintre mine şi o toartă,
oală de lut spartă demult,
a aminitirilor tumult.

Crăiasă a inimii mele,
de ce să-mi laşi o moarte-n plus,
naufragiat printre stele,
rămas c-o viaţă ce-a apus.......

Te vreau în moartea dintre patimi,
deszăpezite amintiri,
acum când zboară necuvinţa,
înlăcrimatelor iubiri......

Tu libertate demult moartă,
şi ruptă de un brad de drept,
neofilit de a lui soartă,
iubire încă te aştept!

Rămas părăginit săracul,
spun iarăşi ca-ntro zi de-amurg,
sper într-o mantie de dragul,
a visătorului meu murg.

Răvaş de clipe şi sudoare,
liman de plâns şi paradis,
ce cu potcoavele sub soare,
eşti murg de vis ce nu a nins,
cu clipele vieţii mele,
uitate de un ochi bizar,
născut din stele şi din rele,
tu murg iubit,
tu murg hoinar......

11. Fire de scrum

Crezând în vise şi-n iubire,
noi ce visăm să mai iubim,
Tu Doamne să ne dai de ştire,
ce-i mediocru şi sublim?

Să-ţi torci mocirla dintre inimi,
ca nefiind facerea ta,
să-ţi laşi unealta dintre patimi,
o necuvinţă-n calea mea.

Aştept să-mi troieneşti cărarea,
cu rugăciuni din pod apuse,
şi îngeri ce-mi doresc chemarea,
cuvinte multe, vorbe spuse.

Singurătatile din mine,
nu au nici steag şi nici suspin,
să merg spre dorul care-mi vine,
îngenuncheat să mă închin?

Sfârşit, de sângele din clipa,
ce-mi sfâşia dorinţa mea,
vrând să-şi trăiască ziua pripa,
în care-aş fi murit: Lumea.

Plăcerilor din mine, Tine,

apuse zori extravagante,
tu ochi de şoim eu dor de tine,
vise, iubiri, şoapte galante.

Şi-am să te vreau în vraja sorţii,
ce nu credea în viaţa mea.
departe de linştea morţii,
când Tu erai, Eu lininştea.

Ce-mi necuprinse absolutul,
de dor ce-aştept să-mi spui oricum,
eu cavalerul cu tumultul,
tu Doamna mea, fire de scrum......

12. În care mărţişor

În care mărţişor,
inima clipei noastre,
ar mai fi la fel de eternă,
ca acum o eternitate de ani,
din tâmplele speranţelor noastre,
spuse de un nebun pierdut în clipa,
unui parc al iubirilor,
părăsite până şi de dor
acum?

În care mărţişor,
vei reuşi să mai naşti zâmbetul,
mort demult,
pe bordura ştirbită a speranţei,
apusă pe banca putredă
a săruturilor noastre,
prea târzii de răsăritul timpului însângerat,
care şi-a tăiat venele amintirii,
dorind să se sinucidă,
de noi înşine…..!

În care mărţişor voi mai afla,
cuvintele iubirii tale,
fără a fi înăbuşite de norii frigului din noi,
ce am fi dorit să ne acopere,

intimitatea sărutului de a fi,
noi înşine?

13. Tu eşti inima mea

Tu eşti oceanul inimii mele,
iar eu ţărmul din tine,
scoică de timp,
a iubirii valurilor noastre,
dor frământat de nisipul viselor,
patimi care ne-au trezit,
în această lume.

Tu eşti inima,
Cuvântului spus de Dumnezeu,
iubirii mele,
părăsite de trupul amintirii,
renegate de trecutul dureros,
al morţii dintre noi,
sânge al clipelor noastre,
scurs pe mormântul uitării de sine,
ce nu pot fi niciodată Adevăr…

Tu eşti inima,
sărutului paşilor mei,
pierduţi de Vreme,
în ninsorile dorurilor noastre,
nămeţi de necuvinte în care ne pierdeam,
îmbrăţişarea eternităţii din noi,
murind cu fiecare zâmbet câte puţin,
din lumea marilor noastre iubiri!

Tu eşti inima mea,
răsărit de lumină al întâlnirii vieţilor noastre,
departe de cimitirul gândurilor negre,
paşi sfinţiţi de părinţii Timpului,
care ne-au unit undeva-cândva,
amintirile viitorului nostru…..
din norii pe care-i vrem strânşi
în pumnii speranţei.

14. Clipele singurătăţii

Trup de ţărână a sângelui,
ucis de statuia inimii mele,
gând păcătos,
al Păcatului Originar,
uitat de Dumnezeu,
în paşii viselor noastre,
păcătosul de dor,
al marii iubiri,
dragoste ucisă,
pe gardul uitării,
dintre mine şi speranţă,
fără tine şi orizontul pierdut,
de Lumina Divină,
a facerii vieţilor,
respiraţiei între martiri,
ruginiţi de Destin la ceas de amurg,
câini care ne muşcă,
clipele singurătăţii,
de noi înşine.

15. Spinii trădării

Pană căzută din speranţa mea,
pe asfaltul negru al gândurilor tale,
relicvă de Timp spart,
în statuia vieţii destinului meu
luminat de noroiul,
pasului făcut spre a te vedea,
imaculată,
de toate religiile iubirii acestei lumi,
a păcatului transcedental din noi,
râu de sentimente viagere ce-ţi verşi ura,
faţă de Dumnezeul uitat din tine,
ce stă rezemat pe proprii Lui spini ai trădării,
de noi înşine.

Piatră sfărâmată din sângele meu,
ce clocotea cândva pentru tine,
tocită de uitarea limbilor unui orologiu surd,
în care nici măcar trenurile soartei,
nu-şi mai arătau clipele speranţei,
în gara cu amintiri de fum ale iubirilor noastre,
pierdute spre zările,
nimănui......

Palmi rupte din sudoarea lumii,
ce vărsaţi miezul dorului din Cuvânt,
nu vă mai aşezaţi la colţurile vieţii mele,

mucegăite de spinii trădării,
patimilor celei mai veninoase amintiri,
despre marea iubire a vieţii mele,
răpusă de moartea ierbii viselor împovărate,
de otrava uitării.

16. Sărutul inimii

Ţi-am sărutat tălpile privirii,
cu inima mea încălţată de infintul
ochilor cuvintelor tale.

Iubire de diamant al religiei născute
din banca întâlnirii noastre,
răpusă de mucegaiul uitării,
revopsită cu ochii eternităţii inimii tale,
Iubire!

Aş mai crede în valul destinului,
mâinii necuvintelor noastre,
ce-mi cuprinde dorul sângelui viselor,
sentimente roase de speranţa pietrelor de clipe,
tocite de absurdul acestei lumi,
în care ne regăsim fiecare dintre noi,
Moartea?

17. Furtuna vieţii mele

Acolo unde moartea nu ştie ce este viaţa,
nici unde iarba amintirii nu poate fi cosită,
sau palmele sărutului tău,
ce pot deveni eternitate.......,
eşti numai Tu,
Inimă de Dor.

Răpus de norii
uitării de zâmbetul amintirii tale,
ploi ce-mi inundă cenuşa clipelor,
prin inimile cărora încă te mai aşteptam,
furtună a vieţii mele.

Fulgeră-mi cuvintele dorului tău,
cu orizonturile pierdute de timp ale îmbrăţişării,
apoi lasă-mi respiraţia şoaptelor,
sângelui marii noastre iubiri,
în amurgul ce nu-şi va regăsi niciodată locul,
la rădăcina uitării paşilor tăi,
Eternitate a vieţii mele.

18. Cât de beat era Cuvântul

Oare-ţi vei mai aminti de ochii mei,
cât de beat era Cuvântul,
pierdut în crâşma dintre anii,
debusolaţi de vântul uitării?

Şi cine Doamne dintre norii amintirilor,
ar mai cerne ploile zâmbetului tău,
dacă moartea ar deveni viaţa,
clipelor prin care te aştept?

Lumină de amurg , suflet de fiară,
iartă-mi sângele nelămuririi,
paşi lăsaţi de urmele îndoielii,
peste mormântul fărădelegilor acestei Lumi.

Nu pleca mai departe de mâna soartei mele,
ca să te îneci în viitorul contemporan,
lacrimă tristă de unde efemere,
a nelipsitului politicianst, ciolan.

Răsfăţ, de unde printre stele,
morţi aşezaţi pe talgere şi tinichele,
uitaţi de apusuri mizere,
cadavre ce doresc nou an,
pierduţi între vise efemere.

19. Gândurile negre ale Dorului

Prea singur de inima privirii
zâmbetului tău,
mă înfăşor în mantaua umilinţei,
de a deveni norul ce-ţi va aduce furtuna,
clipei fără de care Destinul inimii tale,
nu poate să-ţi respire viaţa...

Cât adevăr căzut în prăpastia visului tău,
va supravieţui iubirii mele,
bolnavă de cancerul uitării,
paşilor soartei care ne-au născut?

Unde erai nimfă de diamant,
a ierbii speranţelor mele,
moartă sub îngheţul uitării de noi înşine,
la margine de apocalipsă a unui pribeag sărut?

Atunci vom lua Soarele iubirii noastre,
de pe cerul gândurilor negre ale dorului,
şi-l vom arunca în marea singurătăţii,
prin care am rămas văduvi de noi.

20. Jucării şi iluzii...

Te ascult fir de iarbă,
ce-mi încolţeşti sufletul cu iubirea ta,
ştiind că nu crezi în toamna despărţirii,
pierdută definitv în destinul nostru.

Nisip al deznădejdii,
ştiu că te strecori în străfundul sufletului,
clepsidrei din inimile noastre,
spărgând-o cu furtuna morţii din tine,
pentru totdeauna........

Unde aţi mai rămâne,
nori de cremene ai vieţii destinului meu,
ce asudaţi făclii de durere,
fulgerând cu speranţele unui Dumnezeu,
ce nu mai este al nostru,
de atât de demult.....

Incendii sufleteşti,
 ce-mi arde-ţi natura inimii mele,
ceruri de vise care şi-au pierdut stelele,
orizonturi moarte după propriul miraj,
jucării de Iluzii ale Vieţii,
ce m-au născut greşindu-şi rostul.

21. Alături de Lumina Divină

Dacă toate inimile clipelor noastre,
ar uita de privirile libertăţii sângelui din noi,
am fi mai fericiţi?

Noroi de lacrimi ispăşit printre stele,
călăuze de paşi nemărginiţi,
în dorurile cuvintelor,
ce-au născut erternitatea din noi,
cu nume de viaţă amară.

Să fii tu Timp,
Dumnezeul uitărilor din noi,
îngheţat şi priponit de soartă,
la sfârşit de tură a naşterii,
pe care o aşteptăm cu toţii,
mai caldă decât propria moarte,
odată născută........
cu strigătul aerului marilor noastre iubiri,
ce-au născut focul sentimentelor,
cărnii din noi.

Şi-am tremurat de fericirea Iluziei acestei Vieţi,
ştiindu-ne în drum spre eternitatea,
crezută fericire,
gheaţă spartă sub Lumina Divină
a morţii din noi!

Atunci am înotat în Timp,
prinzându-l de braţele clipelor când era să mor,
înecat de dorul inimii tale,
ruginit dintotdeauna de Destin.

22. Sânge de sărut

Dacă inima,
cuvântului dumnezeiesc,
care ne-a născut,
nu şi-ar mai bate propriul Destin,
spre care gară a morţii,
marilor noastre iubiri,
ne-am îndrepta privirea,
Absolutului din noi?

Liră a deşertăciunii patimilor noastre,
loterie uitată de vremea viselor,
sânge de sărut,
ce-ţi pluteşte în venele putrezite,
de atât de multe amintiri...
prea dureroase?

Libertate de mucava a politicilor efemere,
născute pe spatele ghebos al ochilor,
în care ar fi trebuit să ne iubim,
pentru a ne înţelege moartea.

23. Apus din mine

Şi-am alunecat,
fără să găsesc sensul zâmbetului tău,
direct în noroiul de vise al realităţii,
acestei Iluzii a Vieţii,
la fel de singur precum m-am născut,
sugând sângele laptelui timpului efemer,
din moartea ce mi-a devenit,
Viaţă!

Fericită să fi,
stâncă a demonului din mine,
fiindcă mi-ai învins lumina,
ce se credea divină,
speranţă de început de munte
al deşertăciunilor,
a şansei de a fi împreună,
cu sufletul iubirii mele,
apus din mine.

24. Eternitate fără noi

Unde-mi eşti Nimfă,
legendară creaţie de suferinţă.
pierdută de Timpul vieţii mele,
din buzunarul peticit al vremurilor,
ochilor tăi ce mi-au redat privirea morţii,
în lumea blestemului de a fi împreună.

Ştiu ce se crede,
atunci când naşterea devine moarte,
şi pleci prea repede din viaţa mea,
lovind cu toartele cioburilor de iubire,
ce a mai rămas din steaua noastră...

Nisip spulberat pe plaja inimii mele,
ce-mi redai stângaci colţul Clipei,
unde erai acel grăunte de infinit,
pierdut din mine,
printre valurile speranţei,
de a ne iubi mai mult decât Eternitatea,
ce a murit demult fără noi.

Şi te-am cuprins ţărână a visului meu,
tocmai în zorii uitării de noi,
încât erai mai tristă ca niciodată,
sub eşarfa cimitirului gândurilor noastre,
de sfârşit de lume,

pierdut între lacrimile cerului din noi,
care şi-ar fi uitat până şi stelele,
pentru totdeauna.

25. Nu fluiera Iubirea

Arată-mi rama oglinzii
 sparte din sufletul tău,
şi-am să-ţi culeg toate cioburile
 surâsului vorbelor tale,
căzute în deznădejdea străzii,
care şi-a uitat numele,
sărutul tău,
fiindcă a fluierat cineva cuvântul Iubire,
râzând de inima mea........

Şi-ai căzut peste basmaua făcută cadou de Timp,
tocmai în curtea morţii mele,
unde m-am rugat să te mai poţi întoarce la viaţă,
în trupul inimii şi sărutului meu!

Atunci cerul destinului tău a început să plângă,
cu clipele uitate din mine,
ploaie de amintiri ce m-au udat până la pielea,
speranţei mele de a fi mereu împreună.

Te ador lacrimă de surâs
 pierdută în cancerul uitării,
străzilor de asfalt ale durerii,
în care nici şobolanii Timpului,
nu ne-ar mai putea roade,
Eternitatea!

26. Niciodată inimi

Atât de greu mi-a murit potcoava norocului,
încât i-am plâns până şi ultimii paşi,
căzuţi în blestemul amurgului,
marii noastre iubiri...

Şi-am aruncat sfetnicele lumânărilor,
amintirilor noastre arse pe rugul,
despărţirii de lumina ce nu mai credea în văzul
ochilor tăi,
orbind pentru totdeauna.

Să nu te minţi
alergând spre cerul dimineţii mele,
în care speranţele mă loveau
cu întrebările Destinului,
iar el plecase îngândurat
şi trist de la masa vieţii noastre,
putrezită de prea multe gânduri,
acum uitate pentru totdeauna,
în cimitirul paşilor inimilor noastre,
pe care nu-i vom regăsi niciodată,
pe cărarea sufletului ce ne credea,
o mare iubire.

27. Spinii iubirii

Lasă-mă străpuns de spinul zâmbetului tău,
din seva trandafirului acestei lumi,
frumoasă moarte pierdută în arta deznădejdii,
de a deveni floarea nemuririi unei iubiri,
putrezite pe scaunul de tortură al uitării
de noi înşine.

Te vreau spin al clipei când sărutul nostru,
îşi năştea veşnicia pălmilor ce ne unea speranţa,
lovind cu frenezie în fiecare piatră de priviri,
întrebarea prin care mai existam....
în lutul mântuirii,
prea uscat de Dumnezeul inimilor noastre
însetate de apa vieţii,
pierdută pentru totdeauna
în deşertul deşertăciunilor de a exista
într-o lume prea avară pentru noi.

Şi toţi fulgii luminii noastre,
deveniseră eclipsaţi de Destin,
aruncaţi în perne de apus,
unde ne puteam aşterne capul,
noilor noastre decepţii ale lumii,
devalizate de iubire.

28. Propria moarte

În care libertate ar mai exista Cuvântul,
dacă nu ar fi Dumnezeul iubirii noastre?

Sub care flamură ar mai bate steagul fericirii,
în lipsa morţii ce nu s-ar mai naşte din viaţă?

Cât de disperaţi am fi după cerul viselor,
dacă acesta nu ar reuşi să ne ucidă vara pretinselor împliniri?

Şi dacă am muri sub steagul păcii,
am fi mai fericiţi iubind războiul?

Calamitate de Destin lasă-mi inima să-şi cearnă,
propria ei moarte.

Nu există absurd mai mare decât patria rămasă,
 fără cotropitorii viselor tale.

29. Demult

Şi care patimă a iubirii,
ar învăţa să moară vreodată
fără tine,
munţi înzăpeziţi ai luminii fericirii,
dorurile primelor ninsori,
ce ne deţin soarele amintirii,
ţărmulor unde corabia speranţelor,
inimilor noastre
răpuse de spuma valurilor tăiate,
în stâncile Destinului,
au răsărit fără să mai naufragieze,
căutându-şi iubirea.

Nici o unduire de vânt,
nu-ţi mai poate înţelege
Dumnezeul furtunilor vieţii,
fără a deveni infinitul sângelui
care nu mai crede în venele,
asudate de transpiraţia
amintirii marii noastre iubiri,
ce nu-şi poate uita ochii clipelor,
care i-au înţeles menirea,
de a fi marea epopee a vieţilor noastre.

Atunci am resimţit
sărutul lacrimilor tale,

în norii înlănţuiţi de nefiinţa prezentului,
de a te mai avea
lângă iarba primăverii vieţii mele,
aflând că a fost cosită dinaintea naşterii,
întâlnirii cuvintelor pleoapelor noastre,
roase de timpul trecut,
demult,
al amintirii paşilor tăi,
ce mi-au lăsat urme pe Calea Lactee a vieţii,
unde toate stelele amintirii au învăţat să moară,
în afară de astrul tău.

30. Eminescului etern

Ei se luptă pentru patimi,
noi purtăm inima-n gând,
Eminescu e povara,
sufletului din Cuvânt.

În ninsori de vise moarte,
loviţi de aceeaşi moarte,
stăm în pragul lepădării,
marilor eroi din noi.

Cruce decăzută-n drepturi,
stai pierdută-n a ta soartă,
într-un cimitir de vorbe,
nemişcate de-a lor toartă...

Te iubesc Emine dragă,
fără să-nţeleg amorul,
astei lume ce-şi încheagă,
nenăscut, Cuvânt, cei dorul?

Şi-am să plec înspre pustie,
cu tot lacul solitar,
ce-a pierdut la loterie,
al nostru pustiu amar.

Să înot în raza lunii,
celei mai născute inimi,
foc de lăstăriş spun unii,
flacără de amintiri...

Când doar unul şi cu unul,
vor muri să facă doi,
lasă-mi clipa hărăzită,
dintre stâncă şi noroi.

31. Pălmile marilor iubiri

Respiram aerul stâncii sufletului tău,
de pe orizontul căruia am căzut,
în genunchii uitării
rupţi de sentimente.

Sânge de suferinţă ros de amintiri,
inimă de absurd
care-mi mai baţi Clipa,
unde te-am iubit
cum numai respiraţia,
îşi poate dori aerul sufletului ei.

Planam pe cerul ochilor tăi,
fără să realizez
că prăbuşirea uitării
îşi certa dorul,
ce ne durea din lacrima adâncă
a norilor întâmplării,
de a ne fi despărţit
de ploaia săruturilor lor,
prea acidă pentru Timpul,
care părea să nu ne mai înţeleagă Eternitatea
viselor îmbrăţişărilor noastre,
furtuni pierdute
la ruleta hazardului acestei lumi,
în care nu aveau ce cauta: Marile Iubiri.

Şi-am devenit,
salcia roasă de viermii remuşcării,
ce-ar fi dorit cândva să ne înveţe viaţa,
născută prea mult pentru a muri,
din lacul transpiraţiei de stele a paşilor nedumeriţi,
pălmi ce ne-au durut despărţirea,
secată până şi de parfumul zâmbetului tău.

Atunci am luat
piatra celui nevinovat
şi am vrut să o arunc spre Dumnezeu,
cerându-mi iertare pălmilor privirilor tale,
ce-au rămas să-mi sărute lacrimile amintirii.

32. Farmecele lumii

Dacă viaţa mi-ar uita Destinul,
aş mai reuşi să mor
nemurirea inimii tale?

Paşi necăjiţi de infarctul luminii
ce mi-au umbrit
zodia fericirii cu neînţeles,

Corbi ai mâniei plutesc,
peste fruntea năzuinţelor mele,
lovind cu aripile dorului,
propria-mi naştere,
înfricoşată de moartea apusurilor,
acolo unde stelele se nasc irosind lumina,
farmeceleor acestei lumi.

33. Trupul Timpului

Singur printre valurile isterice,
ce-mi sparg rugăciunile spre Dumnezeu,
încerc să înot răzvărtindu-mi chemarea,
orizonturilor apuse,
prea de demult peste moartea dorului,
inimii tale.

Lipsit de gândurile patimilor unui mântuitor,
mă îndrept spre propriul meu munte al suferinţei,
lovit de Clipele ce-mi blestemă astfel naşterea,
cu trupul Timpului descărnat,
de mine însumi.

34. Zâmbetul inimii

Cine ar fi uitat inima ta,
atât de adânc în râul vieţii mele,
încât să mă înec încercând să-i descopăr,
strălucirea zâmbetului tău?

Naufragiat pe oceanul sufletului tău,
încercam să-mi regăsesc viaţa,
jucată la ruleta Destinului,
de sângele tău delăsător,
pe care mi-a alunecat,
sfinţenia Dumnezeului iubirii mele.

35. Umbrele inimilor

Şi dacă mi-ai arunca
inima,
împotriva sângelui meu,
oare cerul,
ar putea ploua peste El,
uitând de Pământul sărutului tău,
prea plin de naşterea marilor iubiri,
uitate demult,
în cimitirele,
vorbelor ruginite ale amurgului,
dintre noi,
marea mea iubire,
ce ţi-ai uitat Soarele vieţii mele,
în părul încâlcit al clipelor,
albit de mireasma
Timpului neiertător,
al Uitării.

Şi care vrajă a cerului,
şi-ar mai putea respinge,
propria ploaie de adevăr,
atunci,
când îmbrăţişarea
Luminii Divine din noi,
ar apune,

sub cetina dimineţii săruturilor,
în care credeam devenind ,
fără să vrem,
apa uscată a vieţilor noastre?

Vom îngheţa amintirea,
pe care vom călca vreodată,
ştiind că sub ea arde focul,
ochilor noştri ce se iubesc încă,
în flăcările de dor ale speranţelor,
de a fi împreună,
paşi ce-i vom face,
pe gheaţa prea şubredă
care să ne menţină uitarea,
înecându-ne pentru totdeauna,
în noi înşine...
printre umbrele inimilor noastre.

36. Iubire, moarte şi viaţă

Am rupt din trupul pâinii,
viselor mele,
felia de cer a ochilor tăi,
apusă demult,
pe pleoapele orizontului uitării,
mai bătrâne decât toate vremurile,
ce-au murit înecate de dorul iubirii,
în fluviul de stele căzătoare
al inimilor noastre,
născute din păcatul originar al morţii,
pentru care există viaţa.

37. Rochie de mireasă

Nisip nenăscut
în paşii Timpului meu,
ştiu că vei veni
aducând furtună viitorului,
până când clepsidra patimilor lumii,
se va sparge
de timpanul surd al uitării,
pentru totdeauna.

Litere ce nu-şi vor găsi niciodată
Cuvântul,
pierdut fără de nume
în cimitirul ros de patimi,
al trecutului fără viitor,
al ochilor pustii,
care cerşesc Lumina Divină,
a catedralei din sufletul iubirii,
pentru a-şi înfrânge orbirea
în lacrimile fără de număr
ale clipelor speranţei,
încâlcită şi ea pe fusul amăgirii,
din care Infinitul,
îi ţese rochie de mireasă,
Vremii.

38. Nu există iubire fără păcat

Dacă lupta n-ar însemna viaţă,
ar mai exista iubirea?

Viaţa ce naşte moartea,
poate crede în eternitate fără Lumea de Apoi?

Am fi descoperit focul mântuirii
de Păcatul Originar dacă nu ne părăseam pe noi înşine?

Oare e mai bine mântuiţi şi înstrăinaţi de iubire,
de noi înşine sau păcătoşi care iubim profund?

Nu există iubire fără păcat
cum nu există viaţă fără moarte.

39. Aaaaaah am........

Aaaaaah,
am nins cu mine peste privirea ta,
mai rece ca gheaţa sângelui uitării.

Aaaaaah,
am încremenit în gheaţa amintirii inimii tale,
neştiind că nu mai bătea de-o moarte
şi-o viaţă a paşilor luminii sufletelor din noi.

Aaaaaah,
am îngenuncheat la tălpile infinitului sfinţilor noroiului
din care ne-am întrupat,
crezând că voi putea ucide Timpul spre a fi eterni.

Aaaaaah,
am alungat până şi umbrele gândurilor despre marea trecere,
avându-te în braţele vieţii mele,
când încă mai erai focul ce nu se stinge niciodată dintr-o lacrimă.

Aaaaaah,
am strigat lacrimii dorului din noi,
să mă lase să mor în ochii orbi acum, ai cerului viselor mele.

Aaaaaah,
am rătăcit ameţind de lumea primită în dar lângă sicriul Cuvântului Iubire,

plângându-mi clipa fără de hotar ce ne desparte.

Aaaaaah,
am strigat cerului să nu cadă pe iubirea noastră,
dar până şi el plângea cu seninul eternităţii prăbuşindu-se pe noi.

Aaaaaah,
am alergat spre amintirea oceanului iubirii din noi,
dar era mai uscat ca iasca cimitirului uitării.

Aaaaaah,
am strâns în pumnii dorului stânca privirii ce ne unea cândva,
cerurile lacrimilor din adâncurile inimilor ce nu mai băteau pentru noi.

Aaaaaah,
am rămas lângă crucea singurătăţii tuturor norilor şi furtunilor
din lumea în care m-ai pierdut pentru totdeauna,
pierzându-mă de mine...

Marea mea Iubire.

40. Numai iubirea ta

Şi te-am aşteptat numai iubind,
m-ai părăsit murind,
pentru totdeauna din inima răsăritului meu,
de viaţă a valurilor,
ce nu-şi vor mai regăsi niciodată ţărmul,
inimii mele.

Erai Muntele viselor ce nu-şi pot atinge vârful,
am urcat spre eternitatea lacrimilor mele,
încercând să te cuceresc,
cetate de stâncă a valurilor vieţii mele,
care mă loveşti cu privirea morţii dintre noi,
ucigând orice speranţă a fericirii unui Dumnezeu,
care nu ne-a înţeles niciodată.

Atunci am îmbrăţişat nemurirea paşilor tăi,
pe care nimeni, niciodată, nu mi-i mai putea lua,
de pe asfaltul viselor mele rece şi nepăsător,
ce-şi încercau norocul,
să nu ardă la ruleta ochilor tăi,
ucigându-mi orice clipă,
din infinitul morţii de noi înşine...

Te-am aşteptat lovind în moartea Timpului,
ce ne-a născut eternitatea iubirii noastre,
stea care nu ve-i putea deveni niciodată o căzătoare,

a sărutului sângelui nostru,
cu apa nemuririi din izvorul strămoşilor,
iubirilor în care ne-am născut pentru a nemuri.

41. Lumânări de castani

Lumânări de castani,
ard în ouă de cuc,
ce aş şti să mă duc,
în tumultul de ani,
pângăriţi opăriţi,
ai iubirii din noi,
fericiri fără sfinţi,
glume fără de noi.

Şi am fi orizont,
mai domestic de-atât,
unde doar simplul cânt,
ne-ar lua naşterea-n vânt.

Luminaţi fără zi,
inimi noaptea-u apus,
între noi cei cu fii,
şi viitorul de sus...

Lămpi de dor între frunze,
libertate şi-amurg,
spune-mi ochiul ce se scurse,
într-o morgă Demirug...
Şi-am să fiu drumul care,
nu-şi găseşte liniştea,
printre gropi nefericite,

asta-i viaţa mea, a ta.

Lasă-mi să-mi răspund amarnic,
cu-n jeleu din Dumnezeu,
care-i cel mai bun hotarnic,
suflete mă duc şi eu.

Libertate de hârtie,
ce-ai uitat igena-acasă,
fiindcă-n orice toaletă,
politica e prea grasă.

Roşi şi-umili de taină,
ne pândesc după o moarte,
regii sau circarii vieţii,
ne promit noi clipe sparte,
din rugina amitnirii,
că vom fi, că nu vom fi,
însă tagma rea a firii ne sfinţeşte cu prostii.

Fi-vom noi născuţi cu lapte,
de-adevăr sub norii grei,
ai luminii dintre şoapte,
unde ei sunt Dumnezei!

42. În neant

N-aş cădea
 mai umilit din Cuvântul Lui Dumnezeu,
dacă inima mântuirii tale
n-ar mai bate,
paşii dorului meu,
libertate de amar
 al gândurilor din cimitirele speranţelor,
lăsate pe ramura tăiată
a destinului ochilor noştri,
pierduţi pentru totdeauna,
 în neantul,
gândurilor fără de nume,
ale marii noastre iubiri.

S-au reîntors,
 păsările călătoare ale gândurilor noastre,
murind necinstite,
violate,
 pe portativul speranţelor ruginite,
de ploile reci ale sufletelor noastre,
 ce n-au învăţat să uite,
lacrimile iubirilor de la colţul străzii
 Destinului nostru.

43. Martirii luminii din noi

Voi fi mântuirea
care şi-a uitat Dumnezeul,
dacă strada pietruită
cu clipele iubirii noastre,
nu se va repara la timpul,
Bunei Vestiri
din sângele prea roşu de noi,
prea cald pentru respiraţia
Golgotei ce ne dorea,
Martiri.

Toate albiile fluviilor
simţirilor noastre,
au inundat câmpiile fertile ale inimii,
ce nu-şi mai poate educa
nici măcar clipele bătăilor,
lovind în venele amintirilor noastre,
rupte din pâinea cerului istovit,
de atât de multă nedreptate.

44. Singurătatea ferestrelor

Sunt singur şi fără de rostul ferestrelor,
care ne-au unit visele stelelor ce-şi tremurau nopţile,
de teama zorilor speranţelor
în care ne-am fi regăsit moartea propriilor noastre vieţi.

Frunze de inimă cad veşejite,
pe ţărâna cristalului pălmilor noastre,
nervuri de diamante ce au devenit aramă,
ruginesc fierul cuvintelor iubirilor ,
la tălpile patimilor roase de uimire,
ale eternităţii dintre noi
şi Timp.

45. Noi

Tu eşti valul,
eu sunt ţărmul,
luminii dintre inimle noastre,
care şi-au regăsit oceanul,
cuvintelor.

Eu sunt timpul,
tu rămâi clipa sărutului,
dintre cerul viselor
şi fericire.

Tu răsari în steaua eternităţii,
eu Lumina Divină a dorului,
ne întâlnim la tălpile Destinului,
Marii noastre iubiri.

Eu frunza toamnei ce-şi caută nemurirea iubirii,
tu înfloreşti în mugurii primăverilor eterne,
unde paşii au rămas pentru totdeauna,
numindu-se: Noi.

46. Cuvântul trecutului

Cât de departe era creaţia Cuvântului,
ce l-ar fi întrupat pe Dumnezeu în Destin,
dacă a omis iubirea,
din războiul cerului sufletului tău,
cu împlinirea sângelui ce nu va mai curge,
prin venele viitorului nostru,
niciodată într-un copil.

Eram atât de cuprinşi,
de cerneala ce naşte Cuvântul,
încât am devenit foaia de hârtie,
a flăcărilor din noi,
ce-şi ardea pentru totdeauna,
Trecutul,
mistuindu-se în cenuşa uitării,
unei iubiri ce nu-şi va mai cunoaşte niciodată,
părinţii Clipei ce-au născut-o,
atât de departe de noi.

47. Iertarea sângelui

Iertarea a devenit apa vieţii,
lumii,
păcatului originar,
unde frumuseţea trupului inimilor noastre,
reuşeşte să-şi bată Destinul orbit,
de prea mult dor,
în eternitatea iubirii,
din care s-a întrupat,
mistuit de flăcările amintirii ,
dintre naşterea ce va muri,
a sărutului nostru
în pacea Luminii Divine a privirii,
unui singur zâmbet pierdut din sângele
care ne-a îmbrăţişat amintirile,
prin venele încâlcite de Vremea,
suferinţei.

48. Zbor frânt

M-am pierdut în aripile braţelor tale,
uitându-mi aerul orizonturilor ochilor,
acasă,
fără să-mi mai pot menţine echilibrul zborului,
dintre norii cimitirului de clipe dintre noi
şi promisiunile eternităţii ce le va înghiţi,
pentru totdeauna.

Am căutat înfrigurat de iubire,
adâncul cerului inimii tale,
dar simţeam că mă prăbuşesc,
în tinereţea zâmbetului tălpilor,
ce-mi întoarse urma,
sărutului speranţei zorilor de flori otrăvite,
ale viselor în care credeam cândva.

Nori negri î-mi îngreunau zborul,
spre pălmile îmbrăţişărilor,
încât întreg cerul dragostei noastre,
cădea peste mine strivindu-mă,
cu sângele de apus al amintirii,
în care simţeam că-mi înec,
întreaga mea voinţă.
Oricât încercam să mă înalţ,
în dorul ochilor tăi,

eram doborât de lacrimile de plumb ale norilor ,
ce-mi legau verigheta suferinţei,
de aripile iubirii noastre veştejite,
în zborul lor care credeau cândva,
în împlinirea cerului,
dintre mine şi eternitatea sufletului tău,
câzând pentru totdeauna pe ţărmul rece,
al lumii,
unde valurile dorului,
nu-şi mai regăsesc ţărmurile inimilor,
niciodată,
lume unde nu există aripi şi nici cer de iubiri sau cuvinte,
întrupate de Dumnezeu,
iubirii din noi,
ci doar penele frânte ale speranţelor,
care nu şi-au găsit niciodată aripile,
marilor lor iubiri.

49. Soare, iubire, fericire

Am spălat valul privirii tale,
dincolo de nesfârşirea mării,
care simţeam că ne unea,
orizonturile nisipurilor,
din eternitatea clepsidrelor noastre.

Fără de simţuri,
urmele paşilor noştri,
ar mai trăi dacă nu am arde,
până şi inima Soarelui,
care ne-a născut din razele sale,
iubirea?

Am sculptat din moarte,
viaţa patimii eterne,
pentru toţi stropii norilor,
unde până şi Timpul şi-a uitat
cenuşa viitorului,
transformând-o în diamantul,
eternităţii.

50. Caii dorului

Sunt o romanţă
ruginită de potcoava de timp,
care mi-a bătut sufletul drumului meu,
deznădăjduit de tine.

Am căzut,
din picioarele cailor liberi de dor,
ai destinului nostru,
plecat să se odihnească fără de noi,
dincolo de tăcerile,
toamnelor pleoapelor
ce nu-şi găsesc liniştea,
fără ţărâna ce a mai rămas
spulberată din amintirea trupurilor noastre,
spre nicăieri.

51. Paşi rupţi

Carte deschisă a tălpilor
pierdute în propriii lor paşi,
din care ies doar sentimente rupte,
mototolite pe hârtia a vieţii lor.

Nori de cuvinte gata să-şi toarne,
molozurile cutremurelor din clădirile
sufletelor noastre,
prea efemere spre a fi auzite,
de Dumnezeu.

Te vreau ceaţă de patimi,
mai adevărată decât norocul neiertător al dorului,
ce-mi scrie moartea cu litere atât de mari,
încât î-ţi astupă până şi panorama vieţii tale,
din mine.

52. Oglinzile eternităţii

Până şi copacii iubirii
şi-au pierdut sentimentele
transformând săruturile în cenuşă
şi fericirea în focul ce-ar fi trebuit
să ne mântuiască sufletele,
sfâşiate de arsura neputinţei
de a se recunoaşte în oglinzile paralele
ale adevărului,
acum sparte într-un infinit de cioburi ale dorului,
unde pe fiecare în parte,
se vede un alt chip al iubirii,
iar noi suntem obligaţi să le reaşezăm,
pentru a ne vedea chipul propriei vieţi,
crezând până la moarte,
că într-o zi vom reuşi să închegăm toate cioburile,
redescoperind oglinzile sparte ale eternităţii,
transformată în Lumea de Apoi,
înţelegând că viaţa era un foc fără lumină
ce putea fi stins cu apa uscată a morţii de noi înşine.

53. Piatra destinelor

Nu-mi lăsa piatra sufletului tău,
în privirea mea,
pierdută de propriul ei destin,
fără de Tine.

Ascute-mi sângele leneş
care nu te putea înţelege,
asfinţit de Dor,
din sărutul zilei care ne-a unit,
Libertatea.

Fericire de târg învechit,
revino în palmele bătătorite
ale clipelor mele,
pentru a curge în ridurile lor,
destinele noastre.

54. Păcat cu speranţe roase

Toate fluviile viselor mele de cer,
îşi varsă stelele nopţilor,
în ochii amintirilor Cuvântului care ne-a născut
lumea dorurilor plină de patimi,
roasă de remuşcările unui Dumnezeu,
ce nu poate înţelege în conştiinţa noastră,
cum de nu s-a gândit niciodată că vom fi sortiţi,
Păcatului Originar....

Rupţi de noi înşine,
cu tălpile speranţelor la fel de roase
ca remuşcările Dumnezeului din noi,
ne căutăm viaţa,
uitând adesea că este născută pentru a muri,
împlinind astfel Cuvântul originar.

55. Inimi de stele

Toate furtunile inimilor
ce bat in stelele întregului Univers
nu ar fi nimic,
faţă de de eternitatea unei Clipe,
de singurătate fără tine.

Câte raze şi-a revărsat soarele amintirii
peste dorul meu,
încât a reuşit să lumineze până şi lacrima,
ascunsă în tainele cele mai adânci ale gândului,
lăsat de Dumnezeu,
pentru noi,
hărăziţi să ne naştem, cu Timpul de piatră,
pe spinarea sorţii noastre,
pe care să-l cărăm atâtea clipe,
încât orbiţi până şi de greutatea unei raze de lumină,
să nu mai vedem adevărata Clipă a noastră,
cu Lumina Divină din inima ei,
ce bate numai pentru noi,
etern.

56. Iubire şi păcat

Aripi de lumină,
ce mi-aţi născut dorul de cer,
spaţii de iubire,
mister de răsărit,
drumuri de eternitate bătătorite de stelele,
luminii din inima zborului din mine,
către Dumnezeul speranţelor mele,
corăbii de diamant ale viselor,
naufragiate în paradisul Cuvântului Lui Dumnezeu,
care nu ne iartă de Păcatul Originar,
pentru care am greşit născându-ne,
plini de păcate,
roşi de ambiţii,
uitând de frumuseţea Luminii Divine din noi,
umbrind-o pentru totdeauna,
cu noroiul obscur al societăţii bolnave,
din care nu se mai poate clădi nici măcar o oală de lut,
ale cărei cioburi să ne mai amintească,
de un mare adevăr: Iubirea

57. Cât

Cât,
te-aş dori suferinţă dulce,
a sărutului din mine,
cu viaţa deşertăciunii,
inimilor noastre părăsite,
până şi de Destin.

Cât,
de departe ai putea muri,
orizont al îmbrăţişării clipei,
fără ca să te spargi vreodată,
în clepsidra unei amintiri,
sorocite uitării?

Cât,
de mult Tu, ai reuşi vreodată,
să aduni toate şoaptele vântului,
în care ne-am pierdut în abis speranţele,
de a fi etern împreună?

58. Iubire şi trup

Părul stelelor s-a desprins
în râul tulbure de cuvinte,
ale îmbrăţişărilor noastre,
care ne spuneau atât de multe,
prin tăcerea noastră adâncă,
de înger părăsit,
ce-şi va frânge aripile,
dacî va iubi,
legământ făcut cu trupul
al cărui viaţă se poate împlini,
numai prin moarte.

Şi atunci am înţeles,
că fereastra aburită,
de răsuflarea îngerilor iubirii noastre,
ne va opri să vedem viitorul,
Destinului îngheţat de frig,
din zodia cernută de lacrimi,
a acestei existenţe.

59. Cioburi de revedere

Ce înţeles ar avea Dumnezeu,
fără iubire?
dar Adevărul Absolut fără
paşii tăi,
ce au trecut demult,
parcă dincolo de vreme,
prin inima mea,
lăsând urme adânci,
de plumb topit printre ruinele,
clipelor care mi-au mai rămas,
fire de nisip solitare,
pe cioburile clepsidrei sparte,
a speranţelor noastre,
de a fi vreodată împreună?

60. Eternitatea unui sărut

Mi-am şetrs lacrima,
 destinului acestei lumi,
cu zâmbetul ţărmului,
din privirea ta,
la care obosit călător,
mi-am pierdut naufragiul vieţii,
odihnindu-mi zilele Timpului,
prea străvechi
de dorinţele unei mari iubiri,
născute din eternitatea inimii sale,
ce-i bătea la tâmplele amintirii,
cutremurul de vise şi dor,
prin care s-au sfărâmat
până şi îndoielile zeilor,
de cât Adevăr Absolut,
pot cuprinde braţele clipei,
sărutului nostru.

61. Inima Ta

Lasă-mă să alerg de păcatul,
mâinii tale de zăpadă ninsă
cu petale de săruturi,
unde fiecare clipă devenea Destin,
şi Eternitate.

Eşti lacrima visului,
pierdut în simfonia Cuvântului,
ascuns de respiraţia,
Îngerului care şi-a frânt aripile,
la întâlnirea cu inima Ta!

62. Câinii inimii

Şi crezi că toţi câinii,
ce ne-au măcinat clipele,
Marii noastre iubiri,
vor mai reuşi vreodată să ne muşte,
eternitatea dorului....

Umbre trecătoare,
de noi înşine în care trăim,
paşi pierduţi de noaptea,
ce nu a mai reuşit să-i încalţe,
cu privirea inimii Tale.

63. Lacrima iubirii noastre

Eşti lacrima potopului,
prin care Dumnezeul viselor noastre,
a reuşit să învingă,
păcatul de a fi alături de noi!

Unde nici ţărâna patului,
suspinelor sângelui tău,
din Paradis,
nu ar fi reuşit vreodată,
să-şi aminteasca simfonia
marii noastre iubiri,
căzută pe catafalcul,
amintirii de noi înşine.

Şi nici nu am fi învăţat vreodată,
să murim în mahalaua dorului,
pierdut şi rătăcit,
între buzele sărutului vieţii,
în care nici dorul
nu mai credea vreodată,
ca fiind,
un început!

64. Haina iubirii

Aş vrea să îmbrac haina,
luminii din tine,
Înger cu aripi îndurerate,
de mine.

Nici o amintire,
nu ar reuşi vreodată,
să moară fără zborul,
inimii tale.

Te iubesc cum numai,
norii îşi pot iubi ploaia,
gândurilor ce mor,
în sufletele furtunilor.

65. Noroc pierdut

Suflet de inimă,
ţărână de Destin,
plecat din cerul norilor ce nu ştiu,
ce este ploaia amintirilor,
de Tine.

Ma lupt cu valurile,
de lavă ale Cuvântului,
Viu de noi înşine,
nemuritor stindard al eternităţii
din paşii clipelor noastre.

Te vreau plăcere de triumf,
în negura străzilor moarte,
de uitarea din noi înşine,
viaţă spartă la masa norocului,
pierdut de noi dintotdeauna!

66. Toiagul suferinţei

Nu ştii de ce a murit
Timpul,
zâmbetului tău,
de mireasă amară,
abătută de eternitatea spartă,
a Clipei obscene,
ce ne-a întâlnit,
viaţa căzută în moartea,
Clipelor naive,
ale farmecului ancestral,
de a învăţa,
să murim,
demni de noi înşine,
în toiagul uitat de lume,
al suferinţei?!

Şi care ploaie amară de Destin,
va învăţa vreodată să doară,
calea pustie a ridurilor tale,
ce vor aluneca prea repede,
ca şi viaţa gândurilor de iubire,
spre moarte!?

Şi care Înger,
va învăţa vreodată să moară,
din naşterea cuvintelor noastre,

prea pline de absolutul unei vieţi,
născute pentru a se împlini,
în moarte?

67. Ca să nu ne mai întâlnim niciodată .....

M-am împiedicat
de clapele pianului vârstei mele
ce a uitat pentru prima oară
să-mi cânte ochii tăi,
în timp ce alunecam
pe gheaţa deşertului din noi,
îndeajuns de amară,
pentru a ne accepta moartea,
pe care nu o credeam niciodată
în tinereţea clipei care ne unea,
sub razele unui soare al fericirii
ce-şi şterge azi lacrimile razelor
inimii tale,
pe obrazul plin de flăcări
ce-şi arde amintirea pe rugurile
sufletului meu.

Am început,
să-i cânt pământului din mine,
groapa de jale care ne desparte,
unde şi-au înmormântat,
până şi îngerii dorului aripile,
ca să nu ne mai întâlnim niciodată.

68. Incertitudine

Fi sinceră,
harfă a norilor sentimentelor,
că nu ai crezut niciodată,
în seninul inimii mele,
şi nici în paşii eternităţii dorului meu,
ce i-ai lăsat să alunece,
zdrobindu-se de stâncile incertitudinii tale,
devenind nisip de clepsidre sparte,
din care s-a hrănit,
mortarul inimii ochilor mei,
spre aţi clădi statuia eternităţii,
la ceas de soartă
pe strada unde până şi Destinul
a devenit alcoolic,
în faţa deşertăciunii de a ne avea,
acum şi aici,
mâine şi azi,
într-un tumult al nemuririi separate,
ce a murit mai demult decât,
toate vârstele Timpului nostru.

69. Pânza de paianjen

Întreaga pânză de paianjen,
al pălmilor tale,
mi-a încremenit în sărutul clipei,
pe care nici unul nu am înţeles-o,
şi am aruncat-o,
în aerul sfidător al curăţeniei de noi înşine.

Ne-am simţit prinşi în vâltoarea,
unui dor care nu ne-a recunoscut numele niciodată,
chiar dacă a fost atât de adesea certat,
de genunchii clipelor noastre de iubire,
din topirea sărutului primăverilor din priviri,
până în toamna promisiunilor,
ce aveau să îngheţe pentru totdeauna,
privirile patimilor noastre.

70. Predestinare

A ierta,
 înseamnă a-L înţelege pe Dumnezeu,
de ce s-a abătut
pe drumul imperfecţiunii noastre,
doar ca să poată iubi.

Atât de mult înseamnă,
 vreascurile arzânde ale sentimentelor,
ce topesc azi zăpezile gândurilor,
care strălucesc visând
 la catedrala dorului etern,
de ochii tăi,
viaţa mea.

A cunoaşte,
dincolo de Iluzia Vieţii,
este rătăcirea pe care Dumnezeu,
a căutat-o mereu ştiind toate drumurile,
pentru ca paşii inimii tale să alerge
pe bolta cerului iubirii mele,
devenind Destin.

71. Dumnezeu şi fericire

Dumnezeu a plâns,
ca tu să te ascunzi
în lacrima fericirii,
să înoţi spre malul iubirii,
fără de care întreaga lume,
ar deveni mult mai amară.

Iarba mormintelor din sentimentele dorului
se scaldă în valurile luminii ochilor tăi,
înmugurind copacii viselor primăverii,
cu zâmbetul inimii ce-ţi hrăneşte eternitatea clipei
cu marea noastră iubire.

Aripi de speranţe sparg peticele de cer,
lovind cu seninul lor sărutul,
care ne uneşte libertatea de a învia
florile răsăriturilor furtunilor de doruri,
ale florilor de meri.

72. Un Dumnezeu vesel ?!

N-am înţeles,
de ce toţi dumnezeii lumii acesteea,
se îndoiesc de Om,
chiar dacă l-au clădit frumos şi deştept,
fiind deosebit de trişti
de propria lor muncă?

Aţi văzut vreodată un Dumnezeu vesel?

Care să fie râul vieţii noastre de care să ne îndrăgostim
prin bunătatea lui optimistă?

Atunci cine suntem noi
sclavii lepădaţi până şi de soarta
unui Dumnezeu care să ne iubească
ca oameni fideli veseliei Lui?

Unde am reuşi să murim cu veselia dumnezeului nostru?

Într-un alt cimitir,
unde oasele cuvintelor noastre nu s-ar descompune?

Am deveni la fel de fericiţi în mantia morţii
dăruită cu veselie de acelaşi Dumnezeu?

73. Sunt eu, eşti tu

Sunt,
iarba ce-şi aşteaptă,
soarele primăverilor din sufletul tău.

Eşti,
adierea de răsărit a destinului,
ce mi-a împlinit viaţa norilor din mine
fiindcă devii ploaia
care-mi spală deşertul simţirii,
cu un nou surâs.

Sunt,
lacrima de dor a speranţei,
prelinsă pe obrazul clipei
pe care nu o voi lăsa
să-şi spele eternitatea din sufletul ei,
niciodată.

Eşti,
brazda spicelor ce-mi vor hrăni
orizontul inimii cu o nouă zi,
care nu va cunoaşte apusul iubirii,
niciodată.

74. Fără tine petală a iubirii mele

Sunt o petală tristă,
care nu-şi găseşte nici măcar,
propria toamnă a morţii...

Am alergat spre tulpina iubirii
sperând în tine.

Ai rămas doar rădăcina amintirilor din noi,
ninse cu speranţa de a muri împreună.

Cine să fie ceaţa dintre cuvântul inimii mele,
şi Tine?

Poate sângele momentului scurs pe asfaltul uitării
noilor aripi ale iubirii?

Poveste de iubire ştearsă de batista uitării,
stoarsă de clipe pe fruntea propriului nostru Destin?

Flacără din mine topită de zăpada lacrimii
pe care până şi Dumnezeu a uitat-o fără tine.

Fără tine petală a iubirii mele,
aş fi îngerul fără anotimp,
care iubeşte mugurii primăverii ochilor tăi.

Crezi că ninsoarea dorului
aripilor ce nu-şi mai găsesc locul,
ar putea muri fără tine într-o nouă primăvară?

75. Cerul patimilor

Furnale de vise scot
spre cerul patimilor,
fumul gândurilor măcinate
de cărămizile descompuse ale creaţiei,
aflată demult în ruină,
printre gemete de lumină,
monştrii sacrificiilor
apar pe gheaţa sentimentelor,
lunecând în vieţile noastre.

Aripi negre ale libertăţii morţii
plutesc peste stârvurile artelor
decojind celebrităţile momentului
de adevărul Iluziei Vieţii,
ca să pună în locul lui,
elitismul şi meritocraţia nepotismelor de coşmar
ale iubirii Lui Dumnezeu,
ce rămâne mereu o mare necunoscută,
omului de rând.

76. Lumea şanţurilor

În lumea şanţurilor,
feţele trebuie să fie ridate,
fiindcă aşa dă bine furtunilor din noi,
pierdute catarge,
sfâşiate de viscolele timpului,
spre a fi aruncate
în braţele oceanului de lacrimi fără sfârşit,
ce–şi geme în noi disperarea,
scoicilor de sentimente
ce şi-au pierdut pentru vecie glasul
de a mai vui vremii
nesătulă de graţia suferinţei,
răstigniţilor de pe crucile vieţii.

Melci ai speranţei
cu cochiliile bolnave de iubire
sau sparte de dor,
se îndreaptă neobservaţi
printre grăunţele de nisip,
ale plajelor mântuirii acestei lumi,
mai puţine decât stelele universului iubirii,
mai puţine decât galaxiile sărutului,
mai puţine decât clipele morţii.

77. Timpul unei lumi bizare

Lacrimă de destin însângerat
de Timp,
părăsit de sărutul marii noastre iubiri,
legământ de cer şi eternitate,
de senin şi nori de intimitate,
de atât de mult Tine,
încât toate gardurile voinţei,
par a se surpa,
peste steaua mea călătoare,
de dor.

Am înţeles de ce ramurile mugurilor,
viselor noastre reuşesc să înflorească,
pe buzele fierbinţi de iubire,
a lacrimilor Lui Dumnezeu,
care abia acum a înţeles,
de ce a gândit imperfecţiunea,
acestei lumi bizare,
prin care ai devenit steaua eternităţii,
sufletului Său!

78. Am căzut

Am căzut în urmele
 paşilor amintirii tale,
atât de greu încât ,
până şi moartea
stropilor de vise ale ploii,
credinţei din noi,
au încolţit la capăt de speranţă,
furtună sentimentală,
la început de lume,
a iubirii noastre,
pierdute în valurile reci,
ale nesfârşitului din noi,
sărut de început de lume,
al îmbrăţişărilor mele,
pe buzele reci ale Destinului,
întâlnirii noastre,
cu clipa eternă a Păcatului.

79. De noi înşine

Caii înlănţuiţi
 ai ţărmurilor de cer,
strivesc platoşa eternităţii,
suflletului cu aripile frânte,
al clipei noastre,
topită de Destin,
în marea uitării,
de noi înşine.

Norii vieţii,
îşi spumegă în continuare clipele,
moarte de dorul unor mari iubiri,
ploaie de desfrâu,
la marginea unui timp,
debusolat de propriul său sine,
vândut nemilos,
la taraba aceleiaşi uitări,
de noi înşine.